

Arrest

nr. 233 635 van 6 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor verzoeker, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 november 2014 België binnen met een Venezolaans paspoort en verzoekt op 22 januari 2016 om internationale bescherming. Op 10 mei 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, geboren in Caracas. Kort nadien verhuisde u met uw familie naar Barquisimeto. Sinds uw zes jaar woonde u met uw ouders in de wijk La Sabila in Barquisimeto. U werkte als elektricien. Daarnaast verhuurde u springkastelen voor kinderfeesten. Sinds eind 2013 hebt u een relatie met F. N. M. A. (...). Aangezien zij nog in een echtscheidingsprocedure met haar ex-partner was verwickeld, woonden jullie in Venezuela niet samen. Op 24 mei 2014 drongen 's avonds vier mannen van de bende Los Intocables uw woning binnen. Zij vroegen geld en doorzochten de woning. De overvallers gingen ervan uit dat u een rijk persoon was aangezien u over springkastelen beschikte. Toen ze geen geld vonden, namen zij waardevolle spullen zoals uw telefoon en televisietoestel mee. De volgende dag diende u een klacht in bij de politie, ook al zou dit volgens u weinig effect sorteren. Op 26 mei 2014 werd u gebeld door een lid van Los Intocables. U diende elke maand één miljoen bolivares te betalen. U onderhandelde en kon het bedrag herleiden tot 100.000 bolivares. Indien u niet zou betalen, zou u uw leven op het spel zetten. Het bendelid gaf u aan u en uw familie te kennen en op de hoogte te zijn van uw verplaatsingen. Op 27 mei 2014 deed u hiervan aangifte bij de politie. Zij noteerde uw gegevens maar ondernam geen verdere actie. Zes maanden lang betaalde u het afgesproken afpersingsgeld. Vervolgens besloot u uw land te verlaten. U verliet Venezuela op 22 november 2014. U reisde naar Spanje, verbleef er vijf dagen en zette vervolgens uw reis naar België verder. U kwam op 28 november 2014 in België aan. Op 22 januari 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in. In geval van terugkeer naar Venezuela vreest u vermoord te worden door Los Intocables omdat u al jaren geen afpersingsgeld meer betaald hebt. Daarnaast zou u ook gevaar kunnen lopen omdat u, na een verblijf in het buitenland, als iemand met geld gepercipieerd zal worden.

Na uw vertrek uit Venezuela verhuisden uw ouders uit veiligheidsoverwegingen naar La Ruezga, een andere wijk in Barquisimeto

Uw partner kwam op 20 juni 2015 in België aan en diende op 12 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 22 mei 2014 met een geldigheidsduur van vijf jaar; uw identiteitskaart; uw geboorteakte; uw rijbewijs; uw diploma; een document van de paspoortdienst SAIME mbt de aanvraag van uw paspoort; een factuur van een telecombedrijf als bewijs van uw adres; de eigendomsakte van uw woning. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u nog volgende documenten neer: uw aangiftes bij de CICPC van 25 en 27 mei 2014; een foto van u voor een springkasteel; enkele artikelen over Los Intocables en het welig tierende geweld in de wijk La Sabila.

Uw advocate maakte nog volgende documenten over: twee artikelen over Los Intocables; de guidance note on the outflow of Venezuelans van het UNHCR van maart 2018; een reisadvies van het Verenigd Koninkrijk voor Venezuela; een overzicht van de meest gewelddadige steden waarin Barquisimeto op de 5de plaats staat voor Venezuela en op de 33ste plaats wereldwijd; een resolutie van het Europees Parlement van 5 juli 2018 over de migratiecrisis en de humanitaire situatie in Venezuela; en een schrijven d.d. 23 augustus 2018 waarin zij verzoekt u de status van vluchteling toe te kennen, daarbij verwijzend naar de UNHCR-richtlijnen voor asielzoekers uit El Salvador, gelet op de gelijkaardige situatie in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u reeds op 28 november 2014 in België aankwam, en pas op 22 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Van iemand die zijn land heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming, wat u ook expliciet aanhaalde, kan worden verwacht dat hij meteen na aankomst een verzoek tot bescherming indient. Pas na een consultatie bij een advocaat gaf u zich rekenschap van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen in België (CGVS I, p. 7). Deze uitleg volstaat niet om het laattijdig karakter van uw verzoek te rechtvaardigen. Dit is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Daarnaast zijn er verschillende elementen die de geloofwaardigheid van uw actuele vrees voor Los Intocables ondermijnen. Zo blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat de Venezolaanse autoriteiten sinds juli 2014 tal van acties heeft opgezet tegen de bende Los Intocables waarbij bendeleden werden geliquideerd. Volgens deze informatie was de bende in het najaar van 2018 op enkele individuen na ontmanteld. De artikelen die u over Los Intocables neerlegde, handelen overigens op één na allemaal over twee incidenten in 2016 waarbij verscheidene leden van de bende gedood werden door de CICPC. Het overige artikel maakt gewag van hand- en spandiensten van politici, veiligheidsofficieren en mensen van het gerecht aan Los Intocables. Dit artikel handelt echter niet over de regio waarvan u afkomstig bent maar over de staat Vargas. Het dateert van 2014, is opgesteld in de voorwaardelijke wijs, vermeldt niet wie haar bron(nen) is/zijn, en is gepubliceerd op een blog (Aserne Venezuela) en niet op een website van een regulier persmedium. Er kan dan ook geenszins besloten worden dat de inhoud van dit artikel relevant is voor uw situatie. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uw ouders wegens de onveiligheid in de wijk La Sabila waar u met hen woonde, die vooral veroorzaakt werd door Los Intocables, na uw vertrek naar België naar een andere wijk, La Ruezga, in Barquisimeto zijn verhuisd. Hun nieuwe adres ligt op anderhalf uur rijden van het oude adres. Sinds zij naar een andere wijk verhuisd zijn, ondervinden zij geen moeilijkheden meer op het vlak van criminaliteit (CGVS I, p. 5, 6, 12; II, p. 3). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat er nog zeven broers en zussen van uw vader en hun families in Barquisimeto verblijven en dat zij nooit problemen ondervonden met Los Intocables (CGVS II, p. 5, 8). U hebt dan ook evenmin aannemelijk gemaakt dat u het alomtegenwoordige geweld in de wijk La Sabila, waarover u enkele artikelen neerlegde, niet zou kunnen ontvluchten door u in een ander deel van Barquisimeto te vestigen, bij uw ouders of bij andere familieleden, waar u over een intern vluchtalternatief beschikt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS

25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U werkte als elektricien en verhuurde daarnaast nog springkastelen voor kinderfeesten. Uw zaak draaide goed. U financierde zelf uw reis naar België (CGVS I, p. 7-9). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Voor wat betreft de vrees voor afpersing omdat u gepercipieerd zal worden als iemand met geld omdat u in het buitenland hebt verbleven (CGVS I, p. 12), dient te worden opgemerkt dat u deze vrees onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. Hier kan verwezen worden naar de verklaringen van uw partner. Gevraagd of zij na haar terugkeer vanuit België naar Venezuela in dit kader concrete problemen ondervond, kon zij geen enkel voorbeeld aanhalen. Zij stelde dat zij nergens naar toe ging en altijd binnen bleef. Even tevoren verklaarde zij nochtans dat zij wel degelijk nog naar buiten ging, zij het enkel voor belangrijke zaken zoals voor het ondertekenen van documenten (CGVS partner II, p. 9). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook de moeder van uw partner tweemaal naar België reisde om de

kinderen van uw partner naar België te begeleiden. Telkens keerde zij terug naar Venezuela. Volgens de verklaringen van uw partner woont zij momenteel opnieuw in Barquisimeto en ondervindt zij sindsdien geen specifieke problemen (CGVS partner I, p. 18; II, p. 2-4). Het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dat dit niet het minimum niveau van hardheid bereikt om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, uw studies, uw adres in Venezuela en uw professionele activiteiten staan niet ter discussie. De aangiftes bij de CICPC vormen weliswaar een begin van bewijs van de door u aangehaalde overval en afpersing doch supra werd uiteengezet waarom u uw actuele vrees voor Los Intocables niet aannemelijk hebt gemaakt. De door u neergelegde artikelen kwamen hierboven reeds aan bod. De rapporten beschrijven een algemene situatie maar geven geen zicht op uw persoonlijke situatie.

Ook in het dossier van uw partner werd een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/5^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker werd tweemaal gehoord door tegenpartij, een eerste keer op 22.8.2018 en een tweede keer op 30.1.2019.

Zijn partner werd gehoord op 30.5.2018 en op 30.1.2019.

Tijdens alle gehoren werd schriftelijk een kopie van de notities van het gehoor gevraagd door de raadsman van verzoeker en zijn partner, overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, §2 van de wet van 15.12.1980 (stukken 4 en 5).

Tegenpartij nam daar notities van (gehoor 22.8.2019, p.2 & gehoor 30.1.2019 p.2).

Op 7.12.2018 stuurde het CGVS een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud naar verzoekers raadsman per email.

Ondertussen werden verzoeker en zijn partner opgeroepen voor een tweede gehoor dat zou plaatsvinden op 30.1.2019.

Op 16.1.2019 stuurde verzoekers raadsman een mail naar tegenpartij waarin gevraagd werd (stuk 6):
“(...)”

Op 29.1.2019 antwoordde tegenpartij het volgende (stuk 6):
“(...)”

Tijdens het gehoor van 30.1.2019 werd opnieuw uitdrukkelijk schriftelijk verzocht om een kopie van de notities te ontvangen, via het daartoe geëigende formulier (zie stukken 4 en 5).

Desondanks ontvingen verzoeker en zijn partner geen kopieën van de notities van het gehoor van 30.5.2018 van Mevrouw en van 30.1.2019 van hen beide, waardoor zij niet in staat waren om hun eventuele opmerkingen te bezorgen aan tegenpartij vóór het nemen van de weigeringsbeslissingen.

De 4e paragraaf van artikel 57/5^{quater} van de wet van 15.12.1980 voorziet in enkele uitzonderingsgevallen waarin de notities samen met de beslissing mogen gecommuniceerd worden:
“(...)”

Verzoeker en zijn partner bevinden zich echter in geen enkele van deze situaties.

Bovendien werden de notities zelfs niet betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing.

De notities werden pas meegedeeld aan verzoekers raadsman per mail van 6.6.2019, nadat een kopie van het dossier gevraagd werd aan tegenpartij.

Hieruit volgt dat tegenpartij artikel 57/5^{quater} geschonden heeft.

Uw Raad heeft reeds benadrukt dat een dergelijke schending een substantiële ongerelmatigheid betreft die niet kan worden hersteld door uw Raad (arrest nr. X van 26.2.2019):
“(...)”

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In haar meest recente richtlijnen betreffende Venezolaanse verzoekers om internationale bescherming, van mei 2019, benadrukt het UNHCR dat:

« Given the deteriorating circumstances in Venezuela, UNHCR reiterates its call to States receiving Venezuelans to allow access to their territory and highlights the critical importance of ensuring access to asylum procedures or to group-based protection arrangements with adequate safeguards.

Based on reports received by UNHCR and its partners, as well as reliable information in the public domain from a wide range of sources about the situation in Venezuela, UNHCR considers that for a number of profiles, international protection considerations are likely to arise under the 1951 Convention/1967 Protocol relating to the Status of Refugees depending on the circumstances of the individual case. Such risk profiles can be made available by UNHCR to eligibility commissions of interested host countries. »

Verzoeker werd in Venezuela lange tijd afgeperst. Er werd bij hem ingebroken, nadien werd hij bedreigd en diende hij losgeld of “vacunas” te betalen aan bendeleden van de criminele bende Los Intocables.

De problemen die verzoeker ondervond met Los Intocables worden niet betwist door tegenpartij.

De werkwijze van gewapende groepen waar verzoeker het slachtoffer van werd, wordt beschreven in het Cedoca-rapport van 4.4.2019:

« Les anciens mouvements paramilitaires colombiens démobilisés ont donné naissance aux bacrim colombiennes, elles-mêmes muées en GAO's. Parmi ces mouvements, ce sont surtout les Rastrojos et les Urabeños qui sont présents au Venezuela. Leurs activités comprennent de l'extorsion, des enlèvements, la vacuna (le vaccin, soit le prélèvement d'un « impôt » censé apporter protection) et des assassinats sur contrat (sicariato). Les GAO's opèrent de plus en plus dans l'ombre de l'ELN, des dissidences des FARC et de l'EPL, voire, bien souvent, en coopération avec celles-ci et avec des éléments corrompus des forces de sécurité vénézuéliennes. »

Het feit dat verzoeker in het verleden reeds afgeperst en bedreigd werd is een duidelijke aanwijzing dat zijn vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, conform artikel 48/7 van de wet van 15.12.1980.

Tegenpartij oordeelt echter dat zijn vrees voor Los Intocables niet langer actueel is. Ten eerste, omdat die bende “in het najaar van 2018 op enkele individuen na ontmanteld” werd. Ten tweede kan verzoeker volgens tegenpartij ontkomen aan het geweld dat welig tiert in zijn wijk Las Sabila door te verhuizen naar een andere wijk in Barquisimeto.

Eerste onderdeel

Deze vaststellingen kunnen echter niet volstaan om te oordelen dat verzoeker thans geen risico meer loopt om vervolgd te worden in Venezuela door criminele bendes.

Ten eerste blijkt uit de informatie die tegenpartij aanbrengt de bende Los Intocables niet volledig opgerold te zijn. Het is bijgevolg niet uitgesloten dat verzoeker, die bedreigd werd door die bende, maandenlang vacunas betaalde en uiteindelijk vluchtte, niet opnieuw in de problemen zou komen met dezelfde personen bij terugkeer naar Venezuela.

Ten tweede houdt die argumentatie van tegenpartij weinig rekening met de actuele veiligheidssituatie in Venezuela, en de “exponentiële toename” van georganiseerde misdaad in Venezuela, zoals vastgesteld wordt in het Cedoca-rapport van 4.4.2019 (p. 13). Het Cedocarapport verwijst naar een rapport van de organisatie InSight Crime (Investigation and Analysis of Organized Crime) met de titel Venezuela: A Mafia State? – Venezuela has become a hub of organized crime in the region.²

Ook al zou Los Intocables aan invloed verloren hebben, andere criminele bendes zijn ervoor in de plaats gekomen. Er kan dus niet zomaar uitgesloten worden dat verzoeker niet langer een reëel risico loopt op afpersing en vervolging door criminele bendes.

*Verzoekers raadsman had in zijn schrijven van 29.8.2019, na het eerste gehoor van verzoeker, de parallel getrokken met de situatie in El Salvador en de richtlijnen van het UNHCR daaromtrent:
(...)*

Tegenpartij vermeldt dit schrijven in de opsomming van documenten, maar gaat er verder niet op in.

*Nochtans werd hier nogmaals naar verwezen door verzoekers raadsman aan het eind van het tweede gehoor, op 30.1.2019:
(...)*

Tegenpartij neemt genoegen met de vaststelling dat de bende Los Intocables bijna (maar niet) helemaal ontmanteld is om te besluiten dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève. Er wordt niet beargumenteerd waarom de, nochtans zeer pertinente, parallel met de richtlijnen van het UNHCR voor El Salvador aangehaald in het schrijven van verzoekers raadsman niet zouden opgaan in casu. Zodoende heeft tegenpartij haar beslissing op kennelijk gebrekkige wijze gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing kan bovendien niet afgeleid worden dat tegenpartij verzoekers verzoek "op individuele, objectieve en onpartijdige wijze" heeft onderzocht, rekening houdend met alle "overgelegde documenten", waaronder de fax van zijn raadsman na het eerste gehoor. De bestreden beslissing schendt daardoor artikel 48/6, §5 samen gelezen met artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.

De bestreden beslissing is kennelijk gebrekkig gemotiveerd in dat opzicht, in strijd met de bepalingen geïndiceerd in het middel.

Tweede onderdeel

Eigenaardig genoeg gaat tegenpartij niet dieper in op het risico van afpersing bij de bespreking van de nood van de vluchtelingenstatus (art. 48/3), maar enkel bij de bespreking van de nood aan subsidiaire bescherming (art. 48/4).

*Die motivering kan echter evenmin overtuigen. Zo stelt tegenpartij in de bestreden beslissing:
(...)*

Ten eerste laat deze motivering evenmin toe om te begrijpen waarom tegenpartij die specifieke vrees niet onderzocht heeft in het kader van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980, rekening houdend met de richtlijnen van UNHCR in dergelijke gevallen, die expliciet onder de aandacht van tegenpartij werden gebracht door verzoekers raadsman.

Ten tweede kan deze motivering onmogelijk ernstig laat staan overtuigend genoemd worden. Er wordt immers op geen enkele manier nagegaan wat het actueel risico is van verzoeker om opnieuw afgeperst en vervolgd te worden door criminele bendes.

De loutere verwijzing naar hoe het zijn partner en haar moeder in het verleden vergaan is, kan inderdaad niet volstaan als evaluatie voor de vrees van verzoeker.

De bestreden beslissing is bijzonder gebrekkig gemotiveerd op dit punt en schendt de bepalingen geïndiceerd in het middel.

Derde onderdeel

Hetgeen voorafgaat klemt des te meer gelet op het feit dat tegenpartij niet betwist dat verzoeker reeds het slachtoffer werd van afpersing en vervolging door bendeleden in Venezuela.

Gelet op artikel 48/7 van de wet van 15.12.1980 dient tegenpartij in dergelijk geval minstens zwaarwichtige argumenten aan te brengen om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Tegenpartij schendt die bepaling, samen gelezen met artikels 48/3 en 48/4 van diezelfde wet door dat niet te doen.

Vierde onderdeel

Verder stelt tegenpartij dat verzoeker zich in een ander deel van Barquisimeto kan vestigen, bij zijn ouder of bij andere familieleden, waar hij over een intern vluchtalternatief beschikt:

(...)

Deze overweging is bijzonder kort door de bocht en problematisch.

Het concept van een "intern vluchtalternatief" wordt beschreven in artikel 48/5, §3 van de wet van 15.12.1980, dat als volgt luidt:

"(...)"

Tegenpartij legt deze bepaling volledig naast zich neer en besluit dat verzoeker "over een intern vluchtalternatief beschikt" zonder zelfs maar te specificeren op welke specifieke plaats dat dan wel mag zijn en welke de algemene omstandigheden in dat deel van het land zijn, laat staan na te gaan wat de persoonlijke omstandigheden zijn van verzoeker. Tot slot heeft tegenpartij evenmin onderzocht of van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zich op die verder niet gespecificeerde plaats, maar ergens in Barquisimeto, zou hervestigen.

Kortom: de bestreden beslissing die besluit dat er een intern vluchtalternatief is voor verzoeker maar geen van dit alles te onderzoekt, betreft een manifeste schending van artikel 48/5, §3 van de wet van 15.12.1980.

Vijfde onderdeel

Nu, op een manifest gebrekkige en onwettelijke wijze, geoordeeld wordt dat verzoeker over een intern hervestigingsalternatief beschikt, geeft tegenpartij impliciet toe dat hij niet terug kan naar Barquisimeto en meer bepaald naar de wijk La Saliba.

Aangezien niet ernstig onderzocht werd of verzoeker over een redelijk intern hervestigingsalternatief beschikt en bijgevolg niet zonder meer kan geconcludeerd worden dat dat het geval is, dient verzoeker de vluchtelingenstatus toegekend krijgen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 57/1 en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is al volgt onderbouwd:

"Tegenpartij oordeelt verder dat verzoeker geen nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Eerste onderdeel

Tegenpartij stelt vast dat de socio-economische situatie in Venezuela "lamentabel" is, maar stelt dat dit pas aanleiding kan geven tot subsidiaire bescherming in die:

(...)

Tegenpartij vervolgt dat:

(...)

Het administratief dossier bevat een groot aantal documenten van de bijzonder ernstige socio-economische en humanitaire crisis in Venezuela. Het Cedoca-rapport van 4.4.2019 schrijft onder meer dat:

« Depuis 2014, le Venezuela traverse une crise à la fois politique et socio-économique. Steve Hanke, spécialiste de l'inflation cité dans le magazine Forbes indique que le taux d'inflation annuel est de 80.000 % fin 2018. L'hyperinflation a un impact sérieux sur la capacité des plus vulnérables à obtenir un accès à de la nourriture, des médicaments et d'autres biens de base. Le gouvernement n'autorise pas l'entrée dans le pays de matériel humanitaire. »

Tegenpartij besluit echter, zoals uit het citaat hierboven volgt, dat de "familiale/financiële situatie" van verzoeker echter niet laat besluiten dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische

aard bestaan. Hij had er immers werk, zijn zaak draaide goed en hij kon zelf zijn reis naar België betalen, ergo, er kan niet aangenomen worden dat verzoeker in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Deze redenering is opnieuw kort door de bocht en onvolledig.

Ten eerste gaat dit er van uit dat verzoeker bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst, dat hij vijf jaar geleden verliet, zich in dezelfde professionele en economische situatie zou bevinden als voordien. Dit is bijzonder onwaarschijnlijk, zeker gelet op de recente economische ontwikkelingen in het land. Het mag inderdaad verwacht worden dat de vraag naar springkastelen thans niet bijzonder groot is, nu het overgrote deel van de bevolking nauwelijks basisbehoeften zoals voedsel en medicijnen kunnen betalen.

Er kan integendeel van uit gegaan worden dat verzoeker, als persoon die "uit het Westen" terugkeert als kapitaalkrachtig beschouwd zou worden, zelfs indien dit niet het geval is. Dit maakt hem en zijn gezin daarom extra kwetsbaar om het slachtoffer te worden van bendedgeweld dat welig tiert in Venezuela en al zeker in Barquisimeto, dat één van de gevaarlijkste steden ter wereld is, zoals volgt uit de informatie die neergelegd werd tijdens het gehoor.

Ten tweede houdt de redenering van tegenpartij betreffende zijn "familiale/financiële situatie" enkel rekening met zijn financiële situatie, en helemaal niet met zijn familiale.

Had tegenpartij dit wel gedaan, dan was er minstens aandacht besteed aan het feit dat verzoekers stiefzoon, I. (...), die zeven jaar oud is en voor wie verzoeker een vaderrol bekleedt, een autismespectrumstoornis heeft, waarvoor hij in België aangepast onderwijs volgt en antipsychotica neemt. Beide zijn momenteel niet voorhanden in Venezuela.

Gelet op de afhankelijkheid van het kind I. (...) van aangepast onderwijs en medicijnen om een normaal en menswaardig leven te kunnen leiden, kan besloten worden dat een terugkeer naar Venezuela, waar de kans bijzonder groot is, zelfs zeker is, dat hij geen toegang tot beide zal hebben wat een serieuze impact zal hebben op zijn verdere ontwikkeling, zeker gelet op zijn jonge leeftijd (7 jaar), zou een terugkeer naar Venezuela wel degelijk "ernstige schade" teweegbrengen voor het kind in de zin van artikel 3 EVRM en 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Tegenpartij rept daar met geen woord over.

Tegenpartij kan dan ook onmogelijk besluiten dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming voor verzoeker, gelet op zijn "familiale" situatie, nu zij niet eens onderzocht heeft wat die situatie is.

De bestreden beslissing is manifest gebrekkig gemotiveerd.

Daarenboven schendt de beslissing artikel 57/1, §4 van de wet van 15.12.1980 waarin bepaald wordt dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging moet zijn die het CGVS moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

Tweede onderdeel

Verder wordt geoordeeld dat:
(...)

In het Cedoca-rapport van 2018 stond te lezen hoe het land wegglijdt in een spiraal van chaotisch geweld tussen verschillende actoren, waarbij het uitbreken van een burgeroorlog niet uitgesloten is. "Het land, dat een diepe politieke, economische en sociale crisis doormaakt, lijkt op de rand van een implosie of politieke oorlog te staan" (p. 8 – vrije vertaling).

In het Cedoca-rapport van 4.4.2019 staat te lezen welke dimensies het geweld in Venezuela aanneemt:
« Avec son taux de 81,4 morts violentes par 100.000 personnes en 2018, de nombreuses sources attestent que le Venezuela continue d'être un des pays les plus violents du monde.

[...]

Le dernier rapport annuel de l'OVV publié en décembre 2018 révèle un taux d'homicides de 81.4/100.000, ce qui place le Venezuela en tête des pays les plus violents d'Amérique latine. Ce taux

est le double de celui qui était anticipé pour le Honduras et excède aussi celui qui était attendu pour le Salvador. L'OVV attribue ces violences à la criminalité et à la résistance à l'autorité (exécution extrajudiciaires). »

Het Europees Hof van Justitie heeft er in het arrest Diakité aan herinnerd dat (C-285/12 van 30.1.2014, §35):
“(…)”

In het Cedoca-rapport van 4.4.2019 worden de actoren van het conflict als volgt samengevat:
« Les protagonistes du conflit peuvent être scindés en deux catégories. Font partie des agents institutionnels l'armée, la police, et le service des renseignements. Selon l'OVV, le nombre d'homicides qui leur sont imputés (exécution extrajudiciaires) a augmenté. Parmi les agents extra-institutionnels figurent les colectivos, les megabandas, les guérillas et les GOAs. Le nombre d'homicides qui leur sont imputés a diminué d'après l'OVV. »

In Venezuela speelt zich wel degelijk een conflict af waarbij de reguliere strijdkrachten van de staat confrontaties aangaan met verschillende gewapende groeperingen die ook onderling strijden, in de zin de interpretatie van het Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Tegenpartij meent dat verzoeker, als Venezolaans burger, echter geen nood heeft aan subsidiaire bescherming, aangezien het geweld toch vooral bepaalde personen treft voor welbepaalde redenen of doelen, zoals wraak, losgeld en macht.

Laat dit nu precies zijn wat verzoeker extra kwetsbaar maakt.

Het is inmiddels vaste rechtspraak van uw Raad dat (arrest nr. 201.900 van 29.3.2018):
“Hoe meer verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van het willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”

Verzoeker werd al bedreigd, vervolgd en afgeperst door bendeleden in het verleden omdat hij beschouwd werd kapitaalkrchtig te zijn, wat niet betwist wordt door tegenpartij. Het is helemaal niet uitgesloten dat wraak op hem genomen wordt omdat hij stopte met betalen van de vacunas. Bovendien loopt verzoeker een reëel risico, zelfs los van de voorgaande afpersingen, dat hij het slachtoffer wordt van geweld, omdat hij als persoon die uit het Westen terugkeert eveneens zou kunnen gevisieerd worden voor losgeld.

Door vast te stellen dat er welbepaalde redenen zijn waardoor bepaalde personen meer risico lopen om het slachtoffer van geweld te worden, zonder de link te leggen met het profiel van verzoeker, schendt tegenpartij artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 zoals geïnterpreteerd door uw Raad, zeker nu blijkt dat verzoeker om twee van de drie aangehaalde redenen vreest het slachtoffer te worden van de spiraal aan geweld waarin het land wegglijdt.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker minstens nood heeft aan subsidiaire bescherming.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Aan haar nota met opmerkingen voegt verwerende partij de COI Focus “Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019.

2.2.3. Op 17 januari 2020 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij een persartikel wordt gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De middelen zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij, hoewel hij reeds op 28 november 2014

in België aankwam, pas op 22 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende, omdat (B) verschillende elementen de geloofwaardigheid van zijn actuele vrees voor *Los Intocables* ondermijnen, omdat (C) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt, omdat (D) hij zijn vrees voor afpersing omdat hij gepercipieerd zal worden als iemand met geld omdat hij in het buitenland heeft verbleven onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (F) de door hem neergelegde documenten niet van aard zijn deze appreciatie te wijzigen. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het tweede en derde middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Over de aangevoerde schending van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet

In het eerste middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat verwerende partij op 30 januari 2019 verzocht werd een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud dat dezelfde dag plaatsvond te bezorgen, doch dat deze notities pas op 6 juni 2019 per mail werden meegedeeld aan zijn raadsman nadat die verwerende partij om een kopie van het dossier had gevraagd, en dat hij bijgevolg niet in staat was om eventuele opmerkingen met betrekking tot deze notities te bezorgen aan verwerende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat verwerende partij zodoende artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet heeft geschonden en dat de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd.

Artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt tijdens het persoonlijk onderhoud, bedoeld in artikel 57/5ter, schriftelijk nota van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming. De notities van het persoonlijk onderhoud vormen een getrouwe weergave van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden en bevatten minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens.

§ 2. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen.

Wanneer deze aanvraag de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent de Commissaris-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen.

De kopie van de notities wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/2.

§ 3. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkingen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Deze opmerkingen worden schriftelijk in de proceduretaal aan de Commissaris-generaal meegedeeld. De Commissaris-generaal onderzoekt deze opmerkingen alvorens een beslissing te nemen in verband met het verzoek om internationale bescherming, voor zover :

1° de aanvraag van een kopie bedoeld in paragraaf 2 de Commissaris-generaal bereikt binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud, en

2° de opmerkingen de Commissaris-generaal bereiken binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat.

Als de cumulatieve voorwaarden bedoeld in het derde lid niet vervuld zijn, onderzoekt de Commissaris-generaal de meegedeelde opmerkingen op voorwaarde dat deze hem ten laatste de werkdag vóór het nemen van de beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming bereiken.

De verzoeker om internationale bescherming, wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, geen enkele opmerking de Commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de Commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities.

(...)"

Te dezen stelt de Raad op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoekers raadsman op de dag van het persoonlijk onderhoud van 30 januari 2019 een kopie van de notities van dit onderhoud heeft aangevraagd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, aanvraag: kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet) en dat aangenomen kan worden dat verwerende partij de gevraagde kopie pas op 16 mei 2019 – niet op 6 juni 2019, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd – heeft overgemaakt, en dit nadat verzoekers raadsman om een kopie van verzoekers administratief dossier had gevraagd (adm. doss., stuk 1, e-mailverkeer tussen verzoekers raadsman en verwerende partij). Aldus blijkt verwerende partij *in casu* te zijn tekortgekomen aan haar verplichting voortvloeiend uit artikel 57/5^{quater}, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om de overeenkomstig deze bepaling tijdig aangevraagde kopie van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud aan verzoeker te betekenen alvorens een beslissing te nemen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad merkt op dat, hoewel deze tekortkoming te betreuren valt vanuit de optiek van behoorlijk bestuur, uit lezing van het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de sanctie voor het niet tijdig betekenen van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud de nietigheid van de bestreden beslissing zou zijn, doch enkel dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud niet speelt. Nu op basis van het administratief dossier kan worden aangenomen dat een kopie van de notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud op 16 mei 2019 aan verzoekers raadsman werd bezorgd en het verzoekschrift pas werd ingediend op 7 juni 2019, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hoe dan ook in de gelegenheid was om eventuele opmerkingen over de inhoud van voormelde notities kenbaar te maken in het kader van onderhavig beroep in volle rechtsmacht. De Raad stelt evenwel vast dat in het verzoekschrift geen opmerkingen worden gemaakt met betrekking tot de inhoud van de notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud. Aldus blijkt niet dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Bijgevolg wordt niet ingezien – en verzoeker licht niet toe – welk belang verzoeker heeft bij de aangevoerde grief.

Het eerste middel kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De verwijzing in dit verband naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben en elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart Venezuela verlaten te hebben uit vrees om door een criminele bende, *Los Intocables* genaamd, te worden gedood. Verzoeker verklaart dat op 24 mei 2014 vier leden van deze bende 's avonds zijn woning binnendrongen op zoek naar geld. Naar verzoeker vermoedt, dachten de overvallers dat hij geld had omdat hij kinderevenementen organiseerde en het materiaal daarvoor thuis had staan en er telkens mee vertrok om te gaan werken. Toen ze geen geld vonden, zouden ze alle waardevolle spullen, zoals verzoekers telefoon en tv, hebben meegenomen. De volgende dag zou verzoeker klacht hebben ingediend bij de politie, ook al zou dit volgens hem weinig effect sorteren. Op 26 mei 2014 zou verzoeker door een lid van *Los Intocables* zijn opgebeld en zou hem gevraagd zijn een som van één miljoen *bolivares* te betalen. De bende zou verzoeker duidelijk gemaakt hebben dat ze hem en zijn familie in de gaten hielden en dat ze hem zouden doden indien hij niet zou betalen. Verzoeker zou met de bende overeengekomen zijn dat hij maandelijks een tiende van het geëiste bedrag zou betalen. Verzoeker verklaart dat hij de volgende dag aangifte deed bij de politie maar dat die

geen verdere actie ondernomen heeft tegen de bende. Vervolgens zou verzoeker gedurende zes maanden elke maand het afgesproken afpersingsgeld hebben betaald aan de bende, alvorens Venezuela op 22 november 2014 te verlaten en via Spanje naar België te reizen.

Verzoeker geeft aan te vrezen dat hij bij terugkeer naar Venezuela zal worden vermoord door *Los Intocables* omdat hij al jaren geen afpersingsgeld meer heeft betaald. Verzoeker meent dat hij niet kan rekenen op bescherming door de Venezolaanse autoriteiten en dat politici en ordehandhavers niet optreden tegen *Los Intocables* omdat zij banden hebben met de bende. Daarnaast zou verzoeker bij terugkeer naar Venezuela ook gevaar lopen omdat hij na een verblijf in het buitenland als iemand met geld zal gepercipieerd worden.

De Raad stelt vast dat de feiten die verzoeker ertoe zouden hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten in de bestreden beslissing op zich niet worden betwist, doch dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vrees voor *Los Intocables* op heden nog actueel is.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker, hoewel hij reeds op 28 november 2014 in België aankwam, pas op 22 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De commissaris-generaal merkt terecht op dat van iemand die zijn land van herkomst heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming nochtans mag worden verwacht dat hij deze bescherming meteen na aankomst in het onthaalland aanvraagt. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevraagd waarom hij na aankomst in België meer dan een jaar heeft gewacht om asiel aan te vragen, beweerde verzoeker dat hij zich pas na een consulatie met zijn advocaat rekenschap gaf van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen in België (adm. doss., stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud van 22 augustus 2018, p. 7). De Raad acht deze uitleg net zo min als de commissaris-generaal afdoende ter rechtvaardiging van het laattijdige karakter van verzoekers verzoek om internationale bescherming en stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen poging onderneemt om in dezen alsnog een afdoende verklaring of verschoning te bieden in het licht van zijn beweerde vrees voor vervolging. De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat deze vaststelling de ernst van verzoekers ingeroepen vrees ondermijnt.

Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat uit informatie in het administratief dossier blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds juli 2014 tal van acties hebben opgezet tegen de bende *Los Intocables* waarbij bendeleden werden geliquideerd en dat de bende in het najaar van 2018 op enkele individuen na werd ontmanteld. Met betrekking tot de persartikels die verzoeker over *Los Intocables* neerlegde, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze op één na allemaal handelen over twee incidenten in 2016 waarbij verscheidene leden van de bende gedood werden door de CICPC. Het overige artikel maakt volgens de commissaris-generaal gewag van hand- en spandiensten van politici, veiligheidsofficieren en mensen van het gerecht aan *Los Intocables*. De commissaris-generaal oordeelt echter dat de inhoud van dit artikel niet relevant is voor verzoekers situatie omdat het niet handelt over de regio waarvan verzoeker afkomstig is, dateert van 2014, opgesteld is in de voorwaardelijke wijs, geen bronnen vermeldt en gepubliceerd is op een blog en niet op de website van een regulier persmedium.

De Raad stelt vast dat verzoeker de in de bestreden beslissing hiervoor aangehaalde vaststellingen niet betwist in zijn verzoekschrift. Verzoeker beaamt in het tweede middel van het verzoekschrift dat *Los Intocables* op enkele individuen na werd ontmanteld, maar wijst erop dat de bende niet volledig werd opgerold. Volgens verzoeker is het dan ook niet uitgesloten dat hij bij terugkeer naar Venezuela opnieuw in de problemen zou komen met dezelfde personen die hem hebben bedreigd en afgeperst. Echter blijkt verzoeker over geen enkele indicatie te beschikken dat de bende na de hiertegen ondernomen acties nog over de slagkracht, de motivatie of de middelen beschikt om hem opnieuw te bedreigen en af te persen. De loutere mogelijkheid dat de bendeleden die verzoeker bedreigden nog vrij rond lopen weegt niet op tegen de vaststelling dat deze personen niet op eigen houtje handelden maar wel binnen de bevelstructuur van een criminele organisatie die door gerichte acties van overheidswege danig werd ontwricht. Verder meent verzoeker dat de argumentatie van de commissaris-generaal weinig rekening houdt met de actuele veiligheidssituatie in Venezuela en de "exponentiële toename" van de georganiseerde misdaad waarvan sprake in de COI Focus "Venezuela: Situation sécuritaire" van 4 april 2019, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt. Verzoeker licht toe dat, ook al zou *Los Intocables* aan invloed verloren hebben, andere criminele bendes ervoor in de plaats zijn gekomen zodat niet zomaar kan worden uitgesloten dat hij een reëel risico loopt op afpersing of vervolging door criminele bendes. Een verwijzing naar informatie over de algemene situatie in Venezuela kan echter niet

volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke. Dat een risico op bedreiging en afpersing door criminele bendes bestaat, kan niet worden ontkennd, doch dit geldt voor alle burgers en verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel persoonlijk het risico loopt om te worden gevisieerd door enige criminele bende. De Raad wijst er ten andere op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn ouders na zijn vertrek naar België wegens de onveiligheid in de wijk La Sabila verhuisd zijn naar een andere wijk in Barquisimeto, op anderhalf uur rijden van het oude adres. Sinds hun vertrek naar deze wijk hebben zij volgens verzoeker nog geen problemen ondervonden op het vlak van criminaliteit (adm. doss., stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud van 22 augustus 2018, p. 5, 6 en 12, en stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 30 januari 2019, p. 3). Dit vormt een duidelijke aanwijzing dat de dreiging die uitgaat van de criminele bendes in Barquisimeto niet in alle delen van de stad even sterk aanwezig is en dat verzoeker zich aan de algemene onveiligheid in de wijk La Sabila kan onttrekken door zich in een ander deel van Barquisimeto te vestigen, zoals ook zijn ouders hebben gedaan.

Wat betreft de in een schrijven van verzoekers raadsman van 29 augustus 2019 getrokken parallel met de situatie in El Salvador en richtlijnen van UNHCR over de situatie in El Salvador, benadrukt de Raad dat verzoekers vrees dient te worden beoordeeld ten aanzien van Venezuela, verzoekers land van herkomst, en dus niet ten aanzien van El Salvador. Verzoeker toont bovendien op geen enkele wijze aan dat de algemene veiligheidssituatie in El Salvador vergelijkbaar is met deze in Venezuela. Dit blijkt evenmin uit de informatie waarnaar hij verwijst.

In de mate dat verzoeker in het tweede middel citeert uit de "*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*" van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat nergens in dit document geadviseerd wordt om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden. Hierin wordt enkel opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hen toegang te verlenen tot de asielprocedure, zodat personen die een nood aan internationale bescherming hebben als zodanig erkend worden en beschermd worden tegen refoulement. Verder onderkent UNHCR een aantal profielen die mogelijks in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Verdrag van Genève "*depending on the circumstances of the individual case*". Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk.

Voorts maakt verzoeker zijn vrees dat hij bij terugkeer naar Venezuela zal worden afgeperst omdat hij omwille van zijn verblijf in het buitenland zal worden gepercipieerd als iemand met geld onvoldoende aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de verklaringen van verzoekers partner:

"Gevraagd of zij na haar terugkeer vanuit België naar Venezuela in dit kader concrete problemen ondervond, kon zij geen enkel voorbeeld aanhalen. Zij stelde dat zij nergens naar toe ging en altijd binnen bleef. Even tevoren verklaarde zij nochtans dat zij wel degelijk nog naar buiten ging, zij het enkel voor belangrijke zaken zoals voor het ondertekenen van documenten (CGVS partner II, p. 9). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook de moeder van uw partner tweemaal naar België reisde om de kinderen van uw partner naar België te begeleiden. Telkens keerde zij terug naar Venezuela. Volgens de verklaringen van uw partner woont zij momenteel opnieuw in Barquisimeto en ondervindt zij sindsdien geen specifieke problemen (CGVS partner I, p. 18; II, p. 2-4)."

Verzoeker repliceert in het tweede middel dat een verwijzing naar hoe het zijn partner en haar moeder in het verleden vergaan is niet volstaat ter beoordeling van het actueel risico dat hij loopt om opnieuw te worden afgeperst en vervolgd door criminele bendes. Verzoeker brengt echter geen enkel concreet en persoonlijk element aan dat voormelde vrees kan staven. Het gegeven dat verzoeker in het verleden reeds werd afgeperst en bedreigd is in dezen niet relevant nu deze feiten voorafgingen aan zijn vertrek uit Venezuela en geen verband houden met een verblijf in het buitenland en de bende die verzoeker afperste en bedreigde bovendien in het najaar van 2018 op enkele individuen na werd ontmanteld.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (adm. doss., stuk 22, map met 'documenten') kunnen de appreciatie van zijn vluchtmotieven, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt toegelicht, niet wijzigen:

"Uw identiteit, nationaliteit, uw studies, uw adres in Venezuela en uw professionele activiteiten staan niet ter discussie. De aangiftes bij de CICPC vormen weliswaar een begin van bewijs van de door u aangehaalde overval en afpersing doch supra werd uiteengezet waarom u uw actuele vrees voor Los Intocables niet aannemelijk hebt gemaakt. De door u neergelegde artikelen kwamen hierboven reeds aan bod. De rapporten beschrijven een algemene situatie maar geven geen zicht op uw persoonlijke situatie."

Middels een aanvullende nota brengt verzoeker op 17 januari 2020 een persartikel bij dat betrekking zou hebben op de moord op een neef van zijn partner. Deze neef zou zijn vermoord naar aanleiding van een klacht die hij had neergelegd bij de politie. Nog daargelaten dat dit artikel niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan hieruit niet blijken dat de daarin genoemde persoon daadwerkelijk de neef van verzoekers partner is. Verder wordt in het artikel geen melding gemaakt van “*La Ruezga*”, de wijk waar verzoekers ouders thans zouden wonen en waar de neef van verzoekers partner zou zijn vermoord volgens verzoekers verklaringen ter terechtzitting. Dat in deze wijk sinds het begin van het jaar al vijf moorden hebben plaatsgevonden, zoals in voormelde aanvullende nota wordt gesteld, is een loutere bewering die niet wordt gestaafd.

Nu hij niet aannemelijk maakt dat de door hem geuite vrees voor de criminele bende *Los Intocables* heden nog actueel is, dient te worden besloten dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging waarvan verzoeker in het verleden door toedoen van deze bende het slachtoffer was zich niet opnieuw zal voordoen. De aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zijn vrees om door de criminele bende *Los Intocables* te worden gevisieerd niet actueel is en dat hij verder niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Venezuela zal worden gevisieerd omwille van zijn vermeende welgesteldheid na een verblijf in het buitenland.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het

EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Verzoeker wijst er in het derde middel van zijn verzoekschrift op dat het administratief dossier een groot aantal documenten bevat waarin melding wordt gemaakt van de bijzonder ernstige socio-economische en humanitaire crisis in Venezuela. De Raad stelt vast dat uit deze informatie blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden het volgende overwogen:

"U werkte als elektricien en verhuurde daarnaast nog springkastelen voor kinderfeesten. Uw zaak draaide goed. U financierde zelf uw reis naar België (CGVS I, p. 7-9). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoeker werpt in het derde middel op dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat hij zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst, dat hij vijf jaar geleden verliet, in dezelfde professionele en economische situatie zal bevinden. Er mag volgens hem verwacht worden dat de vraag naar springkastelen thans niet bijzonder groot is, nu het overgrote deel van de bevolking nauwelijks in staat zou zijn om basisbehoeften zoals voedsel en medicijnen te betalen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela niet aan de slag zal kunnen gaan in een andere sector dan die van de kindersport. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij een studie elektronica op middelbaar niveau heeft gevolgd en dat hij gewerkt heeft in elektronica-zaak alvorens zijn eigen zaak voor kinderevenementen op te starten (adm. doss., stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud van 22 augustus 2018, p. 7). Bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoeker over de kwalificaties en de werkervaring beschikt om in Venezuela een job te vinden die hem in staat stelt in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

Waar verzoeker in dit verband aanvoert dat hij als persoon die uit het Westen terugkeert als kapitaalcrachtig zal worden beschouwd en dat dit hem en zijn gezin extra kwetsbaar maakt om het slachtoffer te worden van bendege geweld, merkt de Raad op dat hoger reeds is uiteengezet waarom

verzoeker deze vrees niet voldoende aannemelijk maakt. Ten overvloede kan hieraan worden toegevoegd dat dit geen element betreft waaruit een onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van de erbarmelijke levensomstandigheden in Venezuela kan blijken.

Wat betreft het verwijt in het derde middel dat de commissaris-generaal geen aandacht heeft besteed aan het feit dat verzoekers stiefzoon I., die zeven jaar oud is en voor wie verzoeker een vaderrol vervult, een autismespectrumstoornis heeft waarvoor hij in België aangepast onderwijs volgt en antipsychotica neemt die in Venezuela niet voorhanden zijn, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker aanvoert dat zijn stiefzoon in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg en begeleiding, dient hij zich dus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt in dit verband op dat artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, die door verwerende partij werd gevoegd bij haar nota met opmerkingen, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er

kan uit de informatie in het administratief dossier, in het verzoekschrift en bij de nota met opmerkingen niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker doet aan deze bevinding geen afbreuk waar hij in het derde middel, onder verwijzing naar de door het Hof van Justitie van de Europese Unie gehanteerde definitie van 'binnenlands gewapend conflict', poneert dat zich in Venezuela wel degelijk een conflict afspeelt waarbij de reguliere strijdkrachten van de staat confrontaties aangaan met verschillende gewapende groeperingen die ook onderling strijden. Het is immers exact deze definitie die ook door de commissaris-generaal wordt gehanteerd in de bestreden beslissing. Verzoeker citeert voor het overige slechts uit de informatie waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen.

Nu op basis van het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de algemene veiligheidssituatie in Venezuela niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet valt, is een onderzoek van persoonlijke omstandigheden die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van deze bepaling in hoofde van verzoeker kunnen verhogen *in casu* niet aan de orde. Verzoeker verwijst in dit verband overigens slechts naar zijn problemen met *Los Intocables* en zijn beweerd vrees om na zijn terugkeer naar Venezuela te worden geviséerd als persoon die is teruggekeerd uit het Westen. Deze elementen zijn hoger reeds aan bod gekomen in het kader van de beoordeling van respectievelijk de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN